Dolomity 2006

Čas: 9.7. - 21.7. 2006
Místo: Italské Alpy - Dolomity
V hlavní roli: Jiřík, Marťas (Ryška), Davídek, Niky, Kubík a Gee
Popis cesty: ČR - Pardubice, Hradec Králové, Pardubice, Havlíčkův Brod, České Budějovice, Dolní Dvořiště, Rakousko, Itálie

Před akcí:

Samozřejmě jsme viděli další příležitost, jak si dát pořádně do těla, vyplavit trochu adrenalinu a pro většinu z nás i vyzkoušet nový způsob vysokohorské turistiky - „ferratové lezení" v italských Dolomitech (ferraty - jištěné vysokohorské cesty opatřené ocelovými lany, skobami a kramlemi).

Akce samotná:

Na začátku prázdnin vyrazilo pár z nás, kteří nemusejí anebo nechtějí v létě pracovat, do italských Dolomit. Vybaveni teoretickými znalostmi a potřebným materiálem - sedáky, lana a různé jistící prostředky pro lezení na ferratech, jsme vyrazili na cestu a těšili se, jak si užijem krásných výhledů a zajímavých tras. Pro první výstup jsme zvolili dle průvodce opravdu lehkou cestu. Po půlhodinovém soukání se do sedáků a připínání jistících prostředků v polovině trasy, jsme si asi na 20 metrech ocelových lan vyzkoušeli, jak se správně jistit na ferratech a poté jsme se zase ze sedáků vysvobodili a s úlevou v mezinoží "šlapali" k vrcholu ***Monte Piano (2305m)***. Odměnou nám za to byly nádherné výhledy na rakouské a italské Dolomity. Na vrcholu jsme se dohodli, že další výstup musí být rozhodně o něco náročnější. A byl.

Vyrazili jsme do skupiny ***Le Tofane*** a zvolili výstup na nejvyšší vrchol - ***Tofana di Mezzo (3243m)***. Asi po šestihodinovém těžkém lezení, kde byla velmi vzdušná, exponovaná a zajímavá místa (např. asi patnáctimetrový traverz po dvoucentimetrové římse s výhledem do dvousetmetrové propasti - někteří z nás se pod sebe raději nedívali) nebo asi desetimetrová, téměř hladká stěnka - ochozená a ohlazená od ferratistů, kterou jsme museli zdolat nahoru i dolu), jsme úspěšně nedosáhli vytyčeného vrcholu a museli jsme se kvůli bouřce, která je v těchto místech vždy velmi nebezpečná, vzhledem k tomu, že se leze vlastně po hromosvodech, vydat na sestup. Díky suťovému poli, kudy vedla sestupová cesta a po kterém jsme jeli jako na lyžích, nám zpáteční pochod (= sjezd) trval jen hodinu a zmokli jsme jen lehce. Při sušení v autě jsme si v průvodci přečetli (možná trochu pozdě), že ten úsek cesty, který jsme překonali, byl jedním z nejtěžších výstupů v Dolomitech. Na cestě jsme zdolali také náš první a zdaleka ne poslední třítisícový vrchol. Tak jsme si hned ze začátku vyzkoušeli, nejlehčí a nejtěžší cestu. A co dál?

Další dny jsme si užívali lehčího či těžšího ferratového lezení, klasického lezení (nevím jak se to řekne odborně → „skalkaření“ doplňuje Gee) prostě lezení na stěně s lanem, bikového ježdění po místní šotolině a sjezdovkách, koupání ve vodopádech a ledovcových „plesech“, aj.

Vrcholnými zážitky našeho výletu byly dva výstupy na nejvyšší místo italských Dolomit, ledovcový vrchol skupiny ***Marmolady - Punta Penia (3433 metrů)***. Prvním byl výstup po ledovci a následně po ferratě, která byla v průvodci označena jako velmi těžká a velmi vzdušná. Brzy jsme se měli dozvědět proč. Ke konci cesty nás čekaly někde až dvacetimetrové žebříky a hlavně cesta vedla po hraně jižní stěny, která má výšku 830 metrů – opravdu velmi vzdušné místo. Cesta dolů byla pro nás velkou odměnou. Dávaje pozor na hluboké ledovcové trhliny jsme si v rozměklém sněhu vytvořili několik na sebe navazujících tobogánů. Předjezdci to sice moc nejelo, i když byl daleko rychlejší než „chodci“, ale ti další se vytvořeným korytem hnali šílenou rychlostí, v některých zatáčkách se jim podařilo vyjet z trati a před trhlinami museli být přímo odchyceni, aby po překonání trhliny mohli znovu nasednout (doslova) a pokračovat v cestě. Akorát jsme všichni měli mokré a studené ř.... Druhým výstupem na skupinu ***Marmoláda*** byla podle průvodce extrémně těžká cesta jménem ***Via ferrata Eterna*** s vrcholem ***Punta Serauta (2962m)*** - severní výběžek Marmolády. Celá ferrata měla neuvěřitelné převýšení 800 metrů a ještě mnohokrát se lezlo

přes vrcholky nahoru a dolů. V některých místech byl hřebínek široký 30 centimetrů - vpravo bylo 200 metrů dolů, vlevo těch metrů bylo 400. A někteří blázni (K) to šli jako po kladině a bez jištění. Ach jo. (Myslím si, že J mezi ty blázny patří taky - doplňuje Gee). Dolů to bylo zase po ledovci, ale tentokrát slušně jako ostatní turisté. O obtížnosti této cesty svědčí i to, že ačkoliv jsou ferraty hlavně v letních měsících plné zážitkůchtivých lidiček, tuhle cestu jsme tento den dali jen my (a terenkozy - poslovensky).

Závěr:

Tahle akcička byla hodně povedená, jako ostatně každá, kterou podnikáme. Tenhle způsob turistiky nás dost oslovil a můžeme jej všem vřele doporučit. Dá se vymyslet spoustu příjemných alternativ. Cesty se dají lézt tak, že se sice jistíte za ocelová lana, ale vůbec lana ani nic železného nepoužíváte k držení nebo stoupání. Druhou možnost si dokážete domyslet - udělá radost vám i pohřebním službám (praktické ukázky u J - doplňuje Gee :o)).

Proběhla zde i řada kulturních a vzdělávacích akcí:

- Přednáška o vzniku a historii zajištěných cest v Alpách – lektor Gee
- Přednáška o bojích v první světové válce v Dolomitech – lektor Kuba a Davídek. Mimochodem na každém vrcholu jsou vybudována opevnění z dob první světové války a celé Dolomity jsou úplně provrtány skalními pevnostmi a jeskyněmi. Přírodní muzea.
- Bubnový koncert – Davídek, Niky, Gee, Kuba
- Dechový koncert – Davídek a jeho DJ Lída
- Zoologická přednáška o fauně v Dolomitech – lektor – nastávají MVDr. Marťas – s praktickými ukázkami - možno vidět na fotkách.
- Kurz první pomoci – s praktickou ukázkou čištění rány (dodnes na to pacient nemůže zapomenout) a ukázkou přiložení tlakového obvazu – nastávající MVDr. Marťas. Ačkoliv je to budoucí veterinář dostalo se mu v místní nemocnici uznání od italských lékařů právě za přiložení tlakového obvazu – gratulujeme a děkujeme.
- Exkurze do místní nemocnice – prohlídka operačních sálů, ukázka práce italských lékařů, kurz šití.

Z předchozích řádků vyplývá, že to bylo opravdu super a vrátili jsme se všichni zdraví a nadšeni.

Jiřík